

букеркъ прѣдлагаше да се прѣвърне тая страна въ пустиня чрѣзъ отвожданието на течението на Нилъ, което щеше да закрѣпи пътятъ за мисльта на Добра-Надѣжда въ полза на съотечественниците му. Лейбницъ, напротивъ, прѣдлагаше на Людовика XIV, а херцогъ де-Шоазель на Людовикъ XV, планътъ да се колонизира Египетъ съ цѣль да стане той мѣсто за стоварване стокитѣ и за търговия съ Индия. Тие проекти отбѣлѣзани съ печатътъ на народния егоизъмъ, който е билъ чуждъ на времето, привлякоха вниманието на Бонопарта по смѣлия си замисль, и нему му се струваше, че тѣ сж най-сгоднитѣ за да въспалятъ въображението на народитѣ: „Само на истокъ може челоуѣкъ да придобие славно име“, казваше той.

Отъ друга страна на Директорията ѝ изнасяше да се отърве отъ такъвъ беспокоенъ челоуѣкъ, около когото се навърташе вече тѣла дребни честолюбци.

По тоя начинъ лични интереси вълякоха Франция въ едно фантастическо прѣдприятие въ това време, когато тя можаше да има нужда отъ хора и пари, тъй като нея я заплашваше нова европейска коалиция.

Бонопартъ бѣше упълномощенъ да земе съ себе си колкото му трѣбватъ войници и да се распорѣжда съ тѣхъ както му се ще. Той се обкрѣжи съ отборъ генерали, като Клебера, Дезе, Кофарели, Лонна, Андреоси, и съ отборъ учени, като Монжа, Бертоле, Фурие, Жофроя Сентъ-Илера и др. Издирванията на тие учени бѣха най полѣзнитѣ добити резултати на тая експедиция.

Флотата излѣзе отъ Тулонъ на 19 май 1798 год.. Тайната бѣ тъй строго спазена, щото англичанетѣ продължаваха да мислятъ, че се крои десантъ върху тѣхнитѣ брѣгове и тѣ внимателно пазяха Гибралтарския проливъ. По пътятъ си фрѣнциитѣ зеха островъ Малта, когото рицаритѣ му и не се опитаха даже да защи-